

Πάνιον — Αριθμός Δεκαεννέα

Οι Μεγάλοι: ο Άντιοχος, ο Κωνσταντίνος και ο Τελευταίος Πρόεδρος

Jeff Pippenger

2026-03-01

Το κλειδί για την ορθή διαίρεση των εδαφίων δέκα έως δεκαέξι του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ βρίσκεται στις βασικές προφητικές εφαρμογές που χρησιμοποιήθηκαν πριν από τριάντα και πλέον έτη, το 1996, όταν εκδόθηκε το περιοδικό *The Time of the End*. Τριάντα έτη αργότερα, ο Κύριος αποκάλυψε ότι ένα ακόμη προφητικό μήνυμα πρόκειται να τυποποιηθεί, όπως τυποποιήθηκε το Μίλλεριτικό μήνυμα το 1831. Στην ωμέγα ιστορία αυτών των τριάντα ετών, το μήνυμα που πρόκειται να τυποποιηθεί παρίσταται ως διόρθωση ενός προηγούμενου μηνύματος περί του Ισλάμ, όπως εκπροσωπείται από τον Josiah Litch, και επίσης ως διορθωμένο μήνυμα της κλειστής θύρας, όπως εκπροσωπείται από τον Samuel Snow, το οποίο αποτελεί το σύμβολο της παραβολής των δέκα παρθένων. Ένα μήνυμα περί του Ισλάμ, συνοδευόμενο από προειδοποίηση σχετικά με τις προοδευτικές κλειόμενες θύρες της δοκιμασίας, καθώς ο Χριστός ολοκληρώνει το έργο της κρίσεώς Του, θα κηρυχθεί. Το μήνυμα είναι διττό, έχοντας εσωτερική και εξωτερική γραμμή, οι οποίες, με τη σειρά τους, αντιπροσωπεύουν τα δύο πρώτα βήματα της τρίβαθμης διαδικασίας δοκιμασίας που λαμβάνει πάντοτε χώρα όταν μια προφητεία αποσφραγίζεται, όπως συνέβη με την αποκάλυψη του Ιησού Χριστού στις 31 Δεκεμβρίου 2023.

Το περιοδικό **The Time of the End** περιέχει τη βασική επισκόπηση του μέλλοντος της Αμερικής, όπως αυτό παριστάνεται στα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, τα οποία αποσφραγίστηκαν στον καιρό του τέλους, το 1989. Το περιοδικό βρίσκεται στο δημόσιο αρχείο επί τριάντα έτη, και κανείς δεν διέκρινε ότι ένα κύριο θέμα του περιοδικού ήταν η θρησκευτική πάλη μεταξύ του κομμουνισμού και των εκκλησιών υπό την επιρροή του Καθολικισμού, ιδιαιτέρως στην Ουκρανία. Εκείνη η θρησκευτική μάχη της περιόδου του 1989 εξηγεί το πλαίσιο της θρησκευτικής πτώσεως του Πούτιν, όπως παριστάνεται από τον Πτολεμαίο και τον Οζία στην ανταρσία που αμφοτέροι εκδήλωσαν στον ναό της Ιερουσαλήμ. Ο ναός στην Ιερουσαλήμ ήταν ο ναός του Οζία, όχι ο ναός του Πτολεμαίου. Τόσο ο Πούτιν όσο και ο Ζελένσκι βεβηλώνουν τον ίδιο ναό με δύο διαφορετικούς τρόπους· ο ένας ως Αιγύπτιος και ο άλλος ως Ιουδαίος.

Η εκκλησία που αγωνιζόταν εναντίον του βασιλέως του νότου το 1989 ήταν η Καθολική Εκκλησία. Και γιατί όχι; Ο αθεϊσμός της Γαλλίας επέφερε το θανατηφόρο πλήγμα στον βασιλέα του βορρά το 1798, οπότε γιατί να μη ανταποδώσει ο παπισμός στη μακρόχρονη δίωξη του αθεϊσμού εναντίον της Καθολικής Εκκλησίας, ιδίως στην Ουκρανία; Ακόμη σημαντικότερο είναι το ότι αυτή η σαφής μαρτυρία σχετικά με την Ουκρανία προήλθε από μια έκδοση του 1996, η οποία επικαλούνταν τους κοσμικούς ιστορικούς ως προς την ιστορία του 1989. Τώρα που ο Κύριος αποσφραγίζει την κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, έχει υποδείξει τον αγώνα μεταξύ δύο ορθοδόξων εκκλησιών, προκειμένου να παράσχει το προφητικό και ιστορικό πλαίσιο της μάχης της Ραφίας και των επακολούθων της, και είχε ήδη συμπεριλάβει τις αναγκαίες επισημάνσεις στο περιοδικό *The Time of the End*, το οποίο είχε εκδοθεί πριν από τριάντα έτη.

Η κατάρρευση του Ναπολέοντα ευθυγραμμίζεται με τη σταδιακή κατάρρευση του Λένιν, του Στάλιν και του συστήματος της Σοβιετικής Ένωσης. Όταν το προφητικό νότιο βασίλειο μετέφερε την πρωτεύουσά του στη Ρωσία, σημειώθηκαν δύο μεγάλες επαναστάσεις το 1917. Η πρώτη είναι εκείνη που αποκαλείται Ρωσική Επανάσταση, όταν ο Τσάρος ανατράπηκε, και έπειτα, κατά το ίδιο έτος, ακολούθησε η Μπολσεβικική Επανάσταση, η οποία οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο από το 1917 έως το 1922. Το 1922 συγκροτήθηκε η Σοβιετική Ένωση.

Η αρχή της Ρωσίας ως του πνευματικού βασιλέως του νότου αντιπροσώπευε μία επανάσταση δύο σταδίων, η οποία οδήγησε σε εμφύλιο πόλεμο και κατόπιν στον σχηματισμό μιας συνομοσπονδίας χωρών. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης υπήρξε επίσης δύο σταδίων, αρχίζοντας με την κατεδάφιση του Τείχους του Βερολίνου στις 9 Νοεμβρίου 1989, η οποία στη συνέχεια οδήγησε στη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης στις 31 Δεκεμβρίου 1991. Ως ο τελευταίος ηγεμόνας της Ρωσίας, ο βασιλεύς του νότου, ο Βλαντίμιρ Πούτιν προτυπώθηκε από τον πρώτο Ρώσο ηγεμόνα — τον Βλαντίμιρ Λένιν.

Ο Βλαντίμιρ σημαίνει «έναν μεγάλο ηγέτη» και ο Πούτιν σημαίνει «η οδός». Ο Λένιν σημαίνει «ένα μεγάλο ποτάμι», αλλά ο Βλαντίμιρ Λένιν επέλεξε το όνομα Λένιν για να αποκρύψει το πραγματικό του όνομα, το οποίο ήταν Βλαντίμιρ Ιλίτς Ουλιάνοφ. Το Ιλίτς σημαίνει «γιος του Ηλία», και το Ουλιάνοφ σημαίνει «νεανικός γιος του Ηλία».

Ο μεγάλος Ρώσος ηγέτης επί της οδού, στην ιστορία που αναπαρίσταται από τη μάχη της Ραφίας το 217 π.Χ., προτυπώθηκε από τον πρώτο ηγέτη της Ρωσίας, ο οποίος, ως Βλαντίμιρ Λένιν, υπήρξε ο μεγάλος ηγέτης του ισχυρού ποταμού, αλλά απέκρυψε το όνομά του. Το όνομα είναι σύμβολο χαρακτήρα, και το ότι ο Βλαντίμιρ απέκρυψε τα δύο ονόματά του παριστά έναν χαρακτήρα που επέλεξε έναν μεγάλο ποταμό πολιτικής σκέψεως αντί ενός χαρακτήρα που παριστάνεται από τον Ηλία, το οποίο σημαίνει «Ο Θεός είναι Ιεχωβά». Η ρίζα του αθεϊσμού είναι η άρνηση του Θεού, και ο αθεϊσμός είναι πρωτεύον γνώρισμα του βασιλέως του νότου. Το δεύτερο και το τρίτο δοθέν όνομα του Λένιν δίνουν έμφαση στον Ηλία και στον υιό του, και το τέλος της Ρωσίας ως βασιλέως του νότου παριστάνεται από τον Πτολεμαίο Δ', ο οποίος νίκησε στη μάχη της Ραφίας, αλλά όταν ο Αντίοχος επέστρεψε το 200 π.Χ. στη μάχη του Πανίου, τότε βασίλευε ο πενταετής υιός του Πτολεμαίου. Τα δύο αρχικά ονόματα του Λένιν προσδιορίζουν τον Ηλία και τον υιό του, και αντιστοιχούν στον Πτολεμαίο και στον υιό του. Ο Ηλίας και το μήνυμα προς τα τέκνα του εμφανίζονται στις έσχατες ημέρες, ακριβώς πριν από «την μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου»· εκεί ακριβώς τοποθετούνται και οι μάχες της Ραφίας και του Πανίου.

Ιδού, εγώ αποστέλλω προς εσάς Ηλίαν τον προφήτην πριν έλθῃ ἡ μεγάλη και φοβερὰ ἡμέρα τοῦ Κυρίου· και αὐτός θέλει επιστρέψῃ τὴν καρδίαν τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα και τὴν καρδίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, μήπως ἔλθω και πατάξω τὴν γῆν με κατάραν. Μαλαχίας 4:5, 6.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ὁζίου καὶ τοῦ Πτολεμαίου συμπίπτει στὸ ἐδάφιο ἕνδεκα τοῦ ἸΑ' τοῦ Δανιὴλ, καὶ ὁ Ὁζίας ἔζησε ἕνδεκα ἔτη μετὰ τὴν ἀποστασία του καὶ τὴ λέπρα του· ἐνῶ ὁ Πτολεμαῖος ἐβασίλευσε συνολικῶς δεκαεπτὰ ἔτη, ἀριθμὸς πὺν εἶναι ὁ αὐτὸς μετὰ τὰ ἔτη μετὰ τῶν μαχῶν τοῦ ἐδαφίου ἕνδεκα καὶ τοῦ ἐδαφίου δεκαπέντε. Ἡ προφητεία τῶν 250 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἄρχισε τὸ 457

π.Χ., ἔληξε τὸ 207 π.Χ. ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν δύο μαχῶν· δέκα ἔτη μετὰ τὴν Ραφία καὶ ἑπτὰ πρὸ τοῦ Πανίου. Ἡ βασιλεία τοῦ Πτολεμαίου Δ΄ ἄρχισε τὸ 221 π.Χ., καὶ αὐτὸς ἀπέθανε τὸ 204 π.Χ., ὥστε τὰ δεκαεπτὰ ἔτη τοῦ Πτολεμαίου δὲν ἀποτελοῦν τὴν αὐτὴ γραμμὴ μὲ τὰ δεκαεπτὰ ἔτη ἀπὸ τὴν Ραφία ἕως τὸ Πάνιον. Οὔτε εἶναι τὰ αὐτὰ δεκαεπτὰ ἔτη ποὺ παριστῶνται ἀπὸ τὴν κατάληξιν τῆς προφητείας τῶν 250 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἀρχίζει μὲ τὸν Νέρωνα τὸ 64 καὶ λήγει τὸ 313. Ἀπὸ τὸ 313 ἕως τὸν πρῶτον κυριακάτικον νόμον τὸ 321 εἶναι ὀκτὼ ἔτη, καὶ ἑννέα ἔτη ἀργότερα, τὸ 330, ὁ Κωνσταντῖνος διαίρεσε τὸ βασίλειον εἰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν.

Στο πολὺ ἐγγύς μέλλον ὁ Πούτιν καὶ ἡ Ρωσία θὰ νικήσουν τὴν Ουκρανία, καὶ τὰ βήματα τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Οὔζια θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ποὺ παριστάνεται ἀπὸ τὸ δωδέκατον εἰς τὸν εἰκάτον αἰῶνα. Οἱ δύο βιβλικοὶ μάρτυρες τοποθετοῦν τὴν τελικὴν κρίσιν γιὰ τὸν Πούτιν εἰς ἓνα κριτικὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ κρατικὸν. Ἡ ἀνταρσία τοῦ ἐκδηλώθηκε ἐν τῷ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, προσδιορίζοντας ἔτσι τὸν ναὸν καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ Οὔζια ὡς τὸ σημεῖον τῆς προφητικῆς ἀναφορᾶς.

Ὁ Ζελένσκι, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σημαίνει «πράσινος», εἶναι τὸ ἀνδρείκελον τῶν παγκοσμιοποιητῶν γραφειοκρατῶν τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τῶν ὁποίων ἡ παγκοσμιοποιητικὴ ἀτζέντα ἐκπροσωπεύεται εὐστοχα ἀπὸ τὸ πράσινον πολιτικὸν κίνημα ποὺ λατρεύει τὴν μητέρα γῆν. Εἶναι εὐλόγον τὸ ὅτι ὁ Ζελένσκι ἦταν ἠθοποιός, διότι εἶναι προφανῶς ὑποχείριον ἄλλων δυνάμεων, καὶ τὸ νόημα τοῦ ὀνόματός του, «πράσινος», προσδιορίζει τὴν πολιτικὴν φιλοσοφίαν ποὺ κατευθύνει τὰς κινήσεις του ἐν τῇ σκακιέρᾳ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Τοῦτο γιὰ τὸν Ζελένσκι εἶναι προ τῶν πυλῶν.

Ἐν τῇ τελικῇ ἱστορίᾳ, ἡ ἀνταρσία τοῦ Οὔζια καὶ τοῦ Πτολεμαίου θὰ ἀναπαρασταθῆ ἐκ νέου· ὁμοίως ὁ Πτολεμαῖος (Πούτιν) πέθανε τέσσαρα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Πανίου, καὶ ὁ τελευταῖος ἄρχων τοῦ βασιλείου τοῦ νότου παριστάνεται ἀπὸ ἓνα πεντάχρονον παιδί, τὸ ὁποῖον τελεῖ ὑπὸ τὴν διαχείρισιν μιᾶς σειρᾶς διεφθαρμένων καὶ ἀνίκανων ἀντιβασιλέων.

Ὁ Πτολεμαῖος Ε΄ ἦταν μόλις περίπου 5–6 ἐτῶν ὅταν ἀνῆλθε ἐπὶ τὸν θρόνον τὸ 204 π.Χ. (μετὰ τὸν μυστηριώδη θάνατον τοῦ πατρός του), καὶ τὸ Πτολεμαϊκὸν βασίλειον παραλύθη ἀπὸ μιᾶν σειρὰν ἀνίκανων ἢ διεφθαρμένων ἀντιβασιλείων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας του. Ἡ ἀρχικὴ ἀντιβασιλεία διήρκεσε ἀπὸ τὸ 204 ἕως τὸ 202 π.Χ., ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Πτολεμαίου Δ΄ ἀποκρύφθη καὶ ἡ μητέρα του, Ἀρσινόη Γ΄, δολοφονήθη. Οἱ αὐλικοὶ εὐνοούμενοι Σωσίβιος, ἐπὶ μακρὸν ὑπουργός ὑπὸ τὸν Πτολεμαῖον Δ΄, καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς, ἀδελφός τῆς ἐρωμένης τοῦ Πτολεμαίου Δ΄, Ἀγαθοκλείας, αὐτοανακηρύχθησαν ἀντιβασιλεῖς. Πλαστογράφησαν ἢ παρουσίασαν διαθήκην ποὺ τοὺς καθιστοῦσε κληδεμόνες, ἔθεσαν τὸν νεαρόν βασιλέα ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς Ἀγαθοκλείας καὶ τῆς οἰκογένειάς της καὶ ἐκκαθάρισαν τοὺς πιθανοὺς ἀντιπάλους. Ὁ Σωσίβιος διαχειρίζοταν μὲν τὸ μέγιστον μέρος τῆς πρώτης διοικήσεως.

Μία μεταβολὴ ἔλαβεν χώρα περὶ τὸ 202 π.Χ., ὅταν ὁ Ἀγαθοκλῆς κατέστη ὁ κυρίαρχος ἐπίτροπος, ἀλλὰ ἦταν εὐρὴς μισητός ἐξαιτίας τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς κακοδιοικήσεώς του. Μία λαϊκὴ ἐξέγερσις ἐν τῇ Ἀλεξάνδρειᾳ οδήγησε ἐπὶ τὸν βίαιον λυντσαρισμὸν τοῦ ἀπὸ τὸν ὄχλον, μετὰ τὸν νεαρόν βασιλέα νὰ παρέχει ὀνομαστικῶς τὴν ἐγκρισίν του. Ἐπόμενοι ἐπίτροποι ὑπῆρξαν ὁ Τληπόλεμος, διοικητὴς τοῦ Πηλουσίου, καὶ κατόπιν ὁ Ἀριστομένης. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς μάχης τοῦ Πανίου, τὸ 200 π.Χ., τὸ βασίλειον τελοῦσε ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἐναλλασσόμενὴν σειρὰν ἐπιτρόπων καὶ αὐλικῶν

συμβούλων.

Στη μάχη του Πανείου οι Πτολεμαϊκές δυνάμεις οδηγήθηκαν στο πεδίο από τον στρατηγό Σκόπα τον Αιτωλό, μισθοφορικό διοικητή διορισμένο υπό την αντιβασιλεία, και όχι από τον ίδιο τον Πτολεμαίο Ε΄. Ο νεαρός βασιλεύς δεν είχε καμία πραγματική εξουσία· οι αποφάσεις, η στρατιωτική στρατηγική και η συνολική αδυναμία του βασιλείου προέρχονταν από την παράλυση των αντιβασιλέων, τις εσωτερικές εξεγέρσεις (όπως οι εξεγέρσεις των γηγενών Αιγυπτίων) και τις αυλικές ραδιουργίες. Αυτή η αστάθεια επέτρεψε στον Αντίοχο Γ΄ τον Μέγα να κατατροπώσει αποφασιστικά τον Σκόπα στο Πάνειο, καταλαμβάνοντας οριστικά την Κοίλη Συρία, περιλαμβανομένης της Ιουδαίας, και αφαιρώντας την από τον Πτολεμαϊκό έλεγχο.

Οι ιστορικοί συζητούν την πιθανότητα ότι ο θάνατος του Πτολεμαίου Δ΄ επήλθε διά δηλητηριάσεως, πράγμα που αποτελεί επίσης μέρος της ιστορικής εικασίας όσον αφορά τον Βλαντίμιρ Λένιν, τον Ιωσήφ Στάλιν, καθώς και τη βασίλισσα του νότου, Κλεοπάτρα. Ο Πούτιν υπερισχύει στον Ουκρανικό Πόλεμο, αλλά τότε η καταστροφή του αρχίζει με την επιθυμία του να επιβάλει τη σχέση ελέγχου την οποία η Σοβιετική Ένωση είχε προηγουμένως με την ουκρανική εκκλησία, η οποία, όταν καταργήθηκε το 1989, υπήρξε το σύμβολο της νίκης του βασιλέως του βορρά επί του βασιλέως του νότου.

Η Ουκρανία είναι το λίκνο της ανατολικοσλαβικής Ορθοδοξίας. Το βάπτισμα του Βλαδίμηρου του Μεγάλου έλαβε χώρα το 988 στο Κίεβο. Η Μόσχα αργότερα διεκδίκησε τον τίτλο της «Τρίτης Ρώμης» μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, τοποθετώντας τον εαυτό της ως τον νόμιμο κληρονόμο και πνευματικό φύλακα όλων των ρωσικών γαιών, συμπεριλαμβανομένης της Ουκρανίας ως «κανονικού εδάφους» της.

Το Πατριαρχείο Μόσχας θεωρούσε ανέκαθεν την Ουκρανία πνευματικώς αχώριστη από τη Ρωσία, με το σύνθημα «Ένας λαός, μία πίστη», φράση την οποία έχει επανειλημμένως χρησιμοποιήσει και ο ίδιος ο Πούτιν. Η Ουκρανία, ιδίως από το 2014/2022, αντιλαμβάνεται ολοένα και περισσότερο την εποπτεία της Μόσχας ως αποικιακή και αυτοκρατορική κυριαρχία μάλλον παρά ως αληθινή πνευματική μητρότητα. Έως τον Φεβρουάριο του 2026, υπάρχουν δύο ανταγωνιζόμενες ορθόδοξες εκκλησιαστικές δομές. Η μία είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας, η οποία από το 2019 είναι ανεξάρτητη υπό τον Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο. Στο Κίεβο, η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας θεωρείται η αληθώς εθνική εκκλησία.

Προσοχή, αναγνώστη: η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας είναι διαφορετική εκκλησία από την Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία. Η Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία συνδέεται με τη ρωσική ορθόδοξη εκκλησία, και γι' αυτόν τον λόγο ο Ζελένσκι την έχει θέσει υπό επίθεση. Το Βατικανό αντιτίθεται στις επιθέσεις του Ζελένσκι, οι οποίες ήδη βρίσκονται σε εξέλιξη, αλλά η ανταρσία του Πούτιν του δωδεκάτου εδαφίου ακολουθεί τη νίκη του στη Ραφία και ανήκει ακόμη στο μέλλον.

Η Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία ήταν ιστορικά συνδεδεμένη με το εκκλησιαστικό σώμα της Μόσχας. Στον απόηχο της εισβολής του 2022, η Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία κήρυξε πλήρη αυτονομία τον Μάιο του 2022, πλην όμως οι έρευνες του ουκρανικού κράτους (DESS) έχουν επανειλημμένως υποστηρίξει ότι εξακολουθεί να παραμένει κανονικώς και νομικώς συνδεδεμένη με τη Μόσχα. Η Ουκρανία θέσπισε νόμο τον Αύγουστο του 2024 (υπογεγραμμένο από τον

Zelensky), ο οποίος απαγορεύει κάθε θρησκευτικό σώμα συνδεδεμένο με τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία (το «κράτος-επιτιθέμενο»). Η Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία έχει διαταχθεί να διακόψει πλήρως τους δεσμούς αυτούς, άλλως να αντιμετωπίσει δικαστικώς διατασσόμενη διάλυση της Μητροπόλεως Κιέβου. Κατά τα τέλη του 2025 και τις αρχές του 2026, συνεχίζονται οι έφοδοι, οι μεταβιβάσεις ενοριών στην Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία (άνω των 1.300 από το 2022), οι δικαστικές υποθέσεις, καθώς και οι προειδοποιήσεις εμπειρογνομόνων του ΟΗΕ περί ανησυχιών σχετικών με τη θρησκευτική ελευθερία όσον αφορά την Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Το Βατικανό έχει αντιταχθεί δημοσίως σε κάθε εξαναγκασμένη διάλυση της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η Ρωσία και ο Πούτιν το παρουσιάζουν αυτό ως απροκάλυπτη δίωξη της κανονικής Ορθοδοξίας και έχουν καταστήσει την προστασία των «Ρωσικών Ορθόδοξων εκκλησιών» ρητή απαίτηση σε οποιεσδήποτε ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις. Η ρωσική προπαγάνδα συνδέει σταθερά την Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία και τις επιθέσεις του ουκρανικού κράτους εναντίον της με τον «Ναζισμό» και ως μέρος της αιτιολόγησής τους περί «αποναζιστικοποίησης».

Ο Πούτιν θα εισέλθει αλαζονικώς «εις τον ναόν» και θα αξιώσει πλήρη πνευματική κυριαρχία επί της Ουκρανικής Ορθοδοξίας, επιχειρώντας να υποτάξει εκ νέου ολόκληρη την ουκρανική εκκλησιαστική δομή υπό τη Μόσχα, απαιτώντας την αναγνώρισή του ως του δικαιωματικού πνευματικού ηγέτη του ρωσικού ορθόδοξου κόσμου.

Αυτό αποτελεί το ακριβές παράλληλο με τον Πτολεμαίο που εισέρχεται στα Άγια των Αγίων, ενώ ο Οζίας είναι ο Zelensky που επιδιώκει να προσφέρει θυμίαμα. Η ανταρσία του Πτολεμαίου έλαβε χώρα στα Άγια των Αγίων, ενώ του Οζία στον άγιο τόπο. Ένας νότιος βασιλιάς, πλημμυρισμένος από τη νίκη του «ορίου», που τερμάτισε την εξουσία-αντιπροσώπου του Ναζισμού, και κατόπιν υπερβαίνει τα όρια εισερχόμενος στον τόπο που ανήκει αποκλειστικώς στη σφαίρα της θρησκείας. Τότε θα επέλθει μία αιφνίδια, προνοιακή ταπείνωση, και ο Putin θα εξαφανισθεί από το προσκήνιο (καθώς ο Πτολεμαίος Δ' πέθανε το 204 π.Χ.). Έπειτα από το κενό εξουσίας μιας «φάσεως ασθενών διαδόχων», ο βόρειος βασιλιάς επιστρέφει με μεγαλύτερη ισχύ και επικρατεί στη σύγχρονη μάχη του Πανείου στο εδάφιο 15.

Δεκαεπτά

Δεκαεπτά έτη εμφανίζονται τρεις φορές στην ιστορία, όπου οι μάχες της Ραφίας και του Πανίου συγχωνεύονται μεταξύ τους, γραμμή επί γραμμή. Τα δεκαεπτά έτη από το διάταγμα των Μεδιολάνων, όπου οι ανατολικοί και δυτικοί θρόνοι της αυτοκρατορίας ενώθηκαν διά γάμου, έως ότου το βασίλειο διαιρέθηκε και έλαβε διαζύγιο το 330. Τα δεκαεπτά έτη, κατά την έναρξη και κατά τη λήξη, αποτελούν ορόσημα δύο άλλων συναφών προφητικών περιόδων. Αρχίζοντας με τον Νέρωνα στο έτος 64, σημειώνεται μία περίοδος διωγμού, η οποία έληξε στην ιστορία του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Η μετάβαση από την περίοδο διωγμού του Νέρωνα στον συμβιβασμό που αντιπροσωπεύεται από τον Κωνσταντίνο προσδιορίζει τη μετάβαση από την εκκλησία της Σμύρνης στην εκκλησία της Περγάμου. Το 313 και το διάταγμα των Μεδιολάνων προσδιορίζουν το τέλος της εκκλησίας της Σμύρνης, και το τέλος της δεκαεπταετούς περιόδου είναι το έτος 330,

το οποίο ήταν η εκπλήρωση της προφητείας των τριακοσίων εξήντα ετών του Δανιήλ 11:24.

Θα εισέλθει ειρηνικώς ακόμη και στους ευφορότατους τόπους της επαρχίας· και θα πράξει εκείνο το οποίο δεν έπραξαν οι πατέρες αυτού, ούτε οι πατέρες των πατέρων αυτού· θα διασκορπίσει μεταξύ αυτών λείαν, και σκύλα, και πλούτη· ναι, και θα επινοήσει τα σχέδιά του εναντίον των οχυρωμάτων, αλλά μόνο έως καιρόν. Δανιήλ 11:24.

Τα δεκαεπτά έτη από το 313 και το Διάταγμα των Μεδιολάνων αρχίζουν με την εκπλήρωση μιας προφητείας και καταλήγουν στην εκπλήρωση μιας άλλης προφητείας. Η πρώτη προφητική εκπλήρωση, η οποία σηματοδοτεί την αρχή, προσδιορίζει τη μετάβαση από την εκκλησία της Σμύρνης στην εκκλησία της Περγάμου, και η προφητεία που σηματοδοτεί το τέλος εκείνων των δεκαεπτά ετών προσδιορίζει τη διαίρεση της Ρώμης σε ανατολική και δυτική Ρώμη. Τα δεκαεπτά έτη προσδιορίζονται από την προφητική ιστορία, όχι από κάποια συγκεκριμένη δεκαεπταετή διακήρυξη. Το άλφα της διαίρεσης της δεύτερης εκκλησίας από την τρίτη εκκλησία ευθυγραμμίστηκε με τη διαίρεση της αυτοκρατορίας σε ανατολή και δύση κατά την εκπλήρωση της χρονικής προφητείας των 360 ετών. Αυτές οι δύο προφητείες θεμελιώνουν μια περίοδο δεκαεπτά ετών, και πρέπει να θεμελιωθούν ως νόμιμη προφητική περίοδος βάσει της μαρτυρίας δύο ή τριών· εάν το δεκαεπτά είναι έγκυρο προφητικό σύμβολο.

Αυτοί οι μάρτυρες υπάρχουν σε μία άλλη περίοδο 250 ετών, η οποία άρχισε το 457 π.Χ. Κατά την ημερομηνία εκείνη άρχισε η προφητεία των 2.300 ετών του Δανιήλ 8:14. Το 457 π.Χ. αποτελεί προφητικό σημείο εκκινήσεως και καθιερωμένο προφητικό ορόσημο. Επεκτείνοντας 250 έτη προς το μέλλον, φθάνει κανείς στο 207 π.Χ., το οποίο αντιστοιχεί στην ιστορία μεταξύ των μαχών της Ραφίας και του Πανίου. Η μάχη της Ραφίας και του Πανίου δεν μπορούν να διαχωριστούν, διότι αμφότερες διεξήχθησαν από τον Αντίοχο τον Μέγα. Από τη μάχη της Ραφίας το 217 π.Χ. έως τη μάχη του Πανίου το 200 π.Χ. μεσολαβούν δεκαεπτά έτη. Η προφητεία των 2.300 ετών προσδιορίζει μία αλλαγή οικονομίας στην αρχή, όταν το τρίτο διάταγμα αποκατέστησε την εθνική κυριαρχία του Ιούδα, και κατόπιν στο τέλος υπήρξε αλλαγή οικονομίας, όταν ο Χριστός μετακινήθηκε από τα Άγια στα Άγια των Αγίων. Το 207 π.Χ. αντιπροσωπεύει την αλλαγή οικονομίας από την αιγυπτιακή κυριαρχία επί της Ιουδαίας στη σελευκιδική οικονομία εξουσίας επί της ένδοξης γης. Η οικονομία του σελευκιδικού ελέγχου επί της ένδοξης γης παρήγαγε την εξέγερση των Μακκαβαίων το 167 π.Χ.

Η περίοδος του Νέρωνος των 250 ετών καταλήγει στην ιστορία του Κωνσταντίνου του ΜΕΓΑΛΟΥ, και τα 250 έτη που ολοκληρώνονται μεταξύ των δύο μαχών αποτελούν την ιστορία του Αντίοχου του ΜΕΓΑΛΟΥ. Στη μάχη της Ραφίας, ο Πτολεμαίος Δ΄ νίκησε τον Αντίοχο τον Μέγα, και ο Πτολεμαίος βασίλευσε επί δεκαεπτά έτη. Αμφότερες οι περίοδοι των 250 ετών περιέχουν μία διακριτή περίοδο δεκαεπτά ετών. Αμφότερες λήγουν στην ιστορία ενός ηγεμόνος ο οποίος είναι γνωστός ως ο ΜΕΓΑΣ. Αμφότερες οι περίοδοι των 250 ετών αρχίζουν σε ένα καθιερωμένο προφητικό ορόσημο και αμφότερες λήγουν σε ένα καθιερωμένο προφητικό ορόσημο.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες άρχισαν στις 4 Ιουλίου 1776, και 250 έτη αργότερα σε οδηγούν στην 4η Ιουλίου 2026, όταν ο Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος είναι γνωστός ως εκείνος που επιδιώκει να

καταστήσει την Αμερική «μεγάλη», πρόκειται να εορτάσει αυτά τα 250 έτη. Το 2026, κατά παρόμοιο τρόπο με τα 250 έτη από το 457 π.Χ., καταλήγει στο μέσον της ιστορίας των συγχρόνων μαχών της Ραφίας και του Πανίου, γνωστών ως ο Ουκρανικός και ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος. Η βασιλεία ενός νοτίου βασιλέως, η περίοδος του πρώτου νόμου της Κυριακής και η περίοδος από τη μάχη της Ραφίας έως το Πάνιον παρέχουν τρεις περιόδους δεκαεπτά ετών, οι οποίες όλες συνδέονται με την ίδια προφητική ιστορία. Τρεις περίοδοι των 250 ετών όλες συγκλίνουν μαζί στις ίδιες προφητικές ιστορίες. Οι τρεις περίοδοι των 250 ετών θεμελιώνουν τρεις γραμμές προφητικής αληθείας με ιστορία συνδεδεμένη με τον Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος παριστάνεται είτε ως ο Μέγας Κωνσταντίνος είτε ως ο Αντίοχος ο Μέγας.

Οι τρεις γραμμές των 250 ετών παρέχουν τρεις διαφορετικές, αλλά συμπληρωματικές, απεικονίσεις των εσχάτων ημερών. Η γραμμή του Νέρωνα προσδιορίζει τη δεκαεπταετή ιστορία του συμβιβασμού, η οποία αποδίδει με απόλυτη ακρίβεια τα προφητικά χαρακτηριστικά του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου.

«Ο Κύριος μου έδειξε καθαρά ότι η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί πριν κλείσει η δοκιμασία· διότι αυτή πρόκειται να αποτελέσει τη μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού, διά της οποίας θα αποφασισθεί η αιώνια μοίρα τους. Η θέση σας είναι ένα τέτοιο συνονθύλευμα ασυνεπειών, ώστε ελάχιστοι μόνον θα εξαπατηθούν.»

«Στην Αποκάλυψη 13 το θέμα αυτό παρουσιάζεται με σαφήνεια· [Αποκάλυψη 13:11–17, παρατίθεται].»

«Αυτή είναι η δοκιμασία που πρέπει να περάσει ο λαός του Θεού προτού σφραγιστεί. Όσοι απέδειξαν την αφοσίωσή τους προς τον Θεό τηρώντας τον νόμο Του και αρνούμενοι να δεχθούν ένα νόθο σάββατο, θα καταταγούν υπό τη σημαία του Κυρίου Θεού Ιεχωβά και θα λάβουν τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Όσοι εγκαταλείπουν την αλήθεια της ουράνιας προελεύσεως και δέχονται το κυριακάτικο σάββατο, θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.»
Manuscript Releases, τόμος 15, σ. 15.

Η εικόνα του θηρίου είναι ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να ελέγχει τη μεταξύ τους σχέση. Ο συμβιβασμός του Κωνσταντίνου, με την προσπάθειά του να συγκεράσει τον παγανισμό με τον Χριστιανισμό, αποτελεί το κλασικό παράδειγμα του συμβιβασμού των εσχάτων ημερών.

«Στις κινήσεις που βρίσκονται τώρα σε εξέλιξη στις Ηνωμένες Πολιτείες, προκειμένου να εξασφαλισθεί για τους θεσμούς και τις συνήθειες της εκκλησίας η υποστήριξη του κράτους, οι Προτεστάντες ακολουθούν τα ίχνη των παπικών. Και, ακόμη περισσότερο, ανοίγουν την θύρα στον παπισμό, ώστε να ανακτήσει στην Προτεσταντική Αμερική την υπεροχή που έχει χάσει στον Παλαιό Κόσμο. Και εκείνο που προσδίδει μεγαλύτερη σημασία σε αυτή την κίνηση είναι το γεγονός ότι ο κύριος επιδιωκόμενος σκοπός είναι η επιβολή της τηρήσεως της Κυριακής—ενός εθίμου που προήλθε από τη Ρώμη και το οποίο εκείνη προβάλλει ως το σημείο της εξουσίας της. Είναι το πνεύμα του παπισμού—το πνεύμα της συμμορφώσεως προς τα κοσμικά έθιμα, η τιμή προς τις ανθρώπινες παραδόσεις υπεράνω των εντολών του Θεού—που διαποτίζει τις Προτεσταντικές εκκλησίες και τις οδηγεί να επιτελέσουν το ίδιο έργο της εξυψώσεως της Κυριακής, το οποίο ο παπισμός έχει επιτελέσει πριν από αυτές.»

«Εάν ο αναγνώστης επιθυμεί να κατανοήσει τα μέσα που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν στην επικείμενη σύγκρουση, δεν έχει παρά να εξετάσει την καταγραφή των μέσων που η Ρώμη χρησιμοποίησε για τον ίδιο σκοπό κατά τους περασμένους αιώνες. Εάν επιθυμεί να γνωρίσει πώς παπικοί και Προτεστάντες, ενωμένοι, θα μεταχειρισθούν εκείνους που απορρίπτουν τα δόγματά τους, ας δει το πνεύμα που η Ρώμη επέδειξε απέναντι στο Σάββατο και στους υπερασπιστές του.»

«Βασιλικά διατάγματα, οικουμενικές σύνοδοι και εκκλησιαστικά θεσπίσματα, υποστηριζόμενα από την κοσμική εξουσία, υπήρξαν τα βήματα με τα οποία η παγανιστική εορτή κατέκτησε τη θέση τιμής της μέσα στον χριστιανικό κόσμο. Το πρώτο δημόσιο μέτρο που επέβαλε την τήρηση της Κυριακής ήταν ο νόμος που εκδόθηκε από τον Κωνσταντίνο. (Α.Δ. 321) Το διάταγμα αυτό απαιτούσε από τους κατοίκους των πόλεων να αναπαύονται κατά “την σεβάσμια ημέρα του ήλιου”, αλλά επέτρεπε στους κατοίκους της υπαίθρου να συνεχίζουν τις γεωργικές τους ασχολίες. Αν και στην ουσία επρόκειτο για ειδωλολατρικό νόμο, επιβλήθηκε από τον αυτοκράτορα μετά την κατ’ όνομα αποδοχή του χριστιανισμού.»
The Great Controversy, 574.

Η εξέλιξη του συμβιβασμού που οδήγησε, και θα οδηγήσει εκ νέου, στον νόμο της Κυριακής παριστάνεται με τη δεκαεπταετή περίοδο από το 313 έως το 330, με τον πρώτο νόμο της Κυριακής του 321 ως το μέσον της ιστορίας. Στην αρχή υπήρχε ένας γάμος ανατολής και δύσεως, και στο τέλος υπήρχε το διαζύγιο ανατολής και δύσεως. Ο πρώτος νόμος της Κυριακής είναι το μεσαίο waymark που αντιπροσωπεύει την εξέγερση, ακριβώς όπως το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, όταν προηγείται από το πρώτο γράμμα και ακολουθείται από το εικοστό δεύτερο και τελευταίο γράμμα του αλφαβήτου, συγκροτεί την εβραϊκή λέξη «αλήθεια». Ο γάμος στην αρχή και το διαζύγιο στο τέλος προσδιορίζουν το γράμμα άλφα σε συμφωνία με το γράμμα ωμέγα. Η περίοδος των 250 ετών που άρχισε με τον Νέρωνα φέρει την υπογραφή του Χριστού, και ομιλεί για ένα θέμα παρούσης αληθείας στις έσχατες ημέρες.

Η περίοδος των 250 ετών που αρχίζει το 457 π.Χ. δίνει έμφαση στην κρατική τέχνη που αντιπροσωπεύεται από τον Αντίοχο τον Μέγα, καθώς αυτός στέκεται εντός της δεκαεπταετούς περιόδου από τη Ραφία έως το Πάνιον. Το κατανοούμε ως κρατική τέχνη, διότι το 457 π.Χ. άρχισε επίσης μια προφητεία 2.300 ετών. Τα 2.300 έτη αποτελούν την εσωτερική γραμμή προφητείας που μιλά για το λυτρωτικό έργο του Θεού, το οποίο αντιστοιχεί σε ένα σύμβολο εκκλησιαστικής τέχνης. Σε αντίθεση με την περίοδο των 250 ετών που άρχισε με τον Νέρωνα, η περίοδος που αρχίζει το 457 π.Χ. αναφέρεται στον πολιτικό ρόλο του τελευταίου Αμερικανού προέδρου, ο οποίος επιδιώκει να καταστήσει μεγάλη την Αμερική και έπειτα τον κόσμο, καθώς προωθεί την εσφαλμένη καθολική αντίληψη μιας χρυσής εποχής χιλίων ετών ειρήνης.

Τα διακόσια πενήντα έτη των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες είναι το θηρίον της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, προσδιορίζουν το τέλος της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, η οποία τελειώνει εκεί όπου άρχισε, εν μέσω πολέμου. Οι νικητές της ιστορίας καθορίζουν το ιστορικό αρχείο που διατηρείται. Οι Δημοκρατικοί, που ενδυναμώνονται από τον παγκοσμιοποιητικό δράκοντα, θεωρούν την παρούσα αναρχία ως επανάσταση, ενώ οι Ρεπουμπλικανοί, που όλο μιλούν και δεν πράττουν, θεωρούν την παρούσα αυτή ιστορία ως

εμφύλιο πόλεμο. Οι Δημοκρατικοί είναι αντιπρόσωποι του δράκοντος της βιβλικής προφητείας, και οι Ρεπουμπλικανοί παριστάνονται ως αποστάτες Προτεστάντες, ή, με τους όρους του Ιωάννη στην Αποκάλυψη δεκαέξι, είναι ο ψευδοπροφήτης. Οι Ηνωμένες Πολιτείες άρχισαν με έναν πόλεμο επαναστάσεως και τελειώνουν με έναν πόλεμο επαναστάσεως. Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα άρχισε μέσα σε έναν εμφύλιο πόλεμο και τελειώνει μέσα σε έναν εμφύλιο πόλεμο. Οι Ρεπουμπλικανοί βλέπουν τον εμφύλιο πόλεμο που οι Δημοκρατικοί αποκαλούν επανάσταση.

Ο Τραμπ, ως ο τελευταίος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος, κατέχει τα προφητικά γνωρίσματα του πρώτου Ρεπουμπλικανού προέδρου, ο οποίος εμφανίστηκε στην εξωτερική ιστορία του Εμφυλίου Πολέμου. Ο εξωτερικός Εμφύλιος Πόλεμος του Λίνκολν υπήρξε επίσης η εσωτερική ιστορία της προφητείας του Ησαΐα, κεφάλαιο επτά, εδάφιο οκτώ, η οποία έληξε το 1863, ακριβώς το έτος της Διακήρυξης Χειραφέτησης. Η διάκριση μεταξύ των δύο κομμάτων αποτελεί πρωταρχική και θεμελιώδη προφητική αρχή. Άρχισε με τον Κάιν και τον Άβελ, οι οποίοι, στον καιρό του Χριστού, εκπροσωπούσαν από τους Σαδδουκαίους και τους Φαρισαίους, δύο τάξεις του Κάιν που επρόκειτο να δολοφονήσουν έναν Άβελ.

Οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι αντιπροσωπεύουν εκείνους που συναίνεσαν να σταυρώσουν τον Μεσσία τους, για διαφορετικούς λόγους, αλλά συναίνεσαν—το ίδιο ακριβώς. Οι Φαρισαίοι διακήρυσσαν ότι υπερασπίζονται τον νόμο, αλλά δεν το έπρατταν, όπως και οι Ρεπουμπλικανοί. Οι Φαρισαίοι διακήρυσσαν ότι υπερασπίζονται τον αρχικό θείο νόμο, αλλά ερμήνευαν τον νόμο μέσω της δικής τους μισαλλόδοξης λογικής. Ό,τι ήταν ο αρχικός Νόμος για τους Φαρισαίους, αυτό είναι το Σύνταγμα για τους Ρεπουμπλικανούς, το ίδιο ακριβώς Σύνταγμα που ισχυρίζονται ότι υποστηρίζουν, αλλά δεν το υποστηρίζουν. Οι Σαδδουκαίοι απέρριπταν τη δύναμη του Θεού, και, μολονότι αποτελούσαν μικρότερη αίρεση από τους Φαρισαίους, οι Σαδδουκαίοι ήλεγχαν το θρησκευτικό και πολιτικό τοπίο της Ιουδαίας κατά τον καιρό του Χριστού. Οι Δημοκρατικοί είναι μικρότερη αίρεση από τους Ρεπουμπλικανούς, τόσο μικρή ώστε πρέπει να νοθεύει για να παραμένει στην εξουσία, αλλά στην εξουσία παραμένει, διότι οι αντίπαλοί της, οι οποίοι διακηρύσσουν ότι υπερασπίζονται ίση δικαιοσύνη για όλους, δεν πράττουν τίποτε για να επιβάλουν τις αρχές του νόμου τις οποίες διακηρύσσουν ότι υπερασπίζονται.

Δεν υπάρχει τίποτε νέο υπό τον ήλιο, και τα δύο πολιτικά κόμματα στις Ηνωμένες Πολιτείες αποτελούν εξίσου μέρος του προφητικού τοπίου, όπως υπήρξαν οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι. Υπάρχουν βεβαίως πολλοί άλλοι παραλληλισμοί κατά μήκος αυτής της προφητικής γραμμής, αλλά μόνον όταν διακρίνετε την προφητική σχέση των δύο ανόσιων δυνάμεων, οι οποίες, αν και αντίπαλες, ενώνονται εναντίον της αγιότητας, τότε βλέπετε τον Πτολεμαίο και τον Οζία υπό το ορθό φως. Αμφότεροι οι νότιοι βασιλείς επιχείρησαν να προσφέρουν θυσία στον ίδιο ναό, αλλά ο Πτολεμαίος, από την Αίγυπτο, αντιπροσωπεύει μία δρακόντεια δύναμη — τους Δημοκρατικούς. Ο Οζίας, ως βασιλεύς της Ιουδαίας, είναι ο ηγέτης της ένδοξης γης, ο οποίος είναι ο αποστάτης Προτεσταντισμός, ή ο ψευδοπροφήτης — οι Ρεπουμπλικανοί.

Η σχέση του δράκοντος και του ψευδοπροφήτη παριστάνεται κλασικώς στο Όρος Κάρμηλος. Στο όρος, ο Αχαάβ αντιπροσώπευε τον δράκοντα, και οι προφήτες του Βάαλ και της Αστάρτης της Ιεζάβελ αντιπροσώπευαν τους ψευδοπροφήτες που εστάθησαν εναντίον του Ηλία. Το θηρίο, το οποίο είναι η Ιεζάβελ, βρισκόταν ακόμη στο παρασκήνιο στη Σαμάρεια. Ο δράκων, ενωμένος με

τον ψευδοπροφήτη, παριστάνετο επίσης με την ενοποίηση της ειδωλολατρικής Ρώμης και των Ιουδαίων στον σταυρό, όπως θα είναι και η ενοποίηση των Δημοκρατικών και των Ρεπουμπλικανών κατά τον νόμο της Κυριακής. Τα στοιχεία μιας ενωμένης εξουσίας αντιπροσωπεύονται από τους Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικανούς εντός του ρεπουμπλικανικού κέρατος του θηρίου της γης. Αυτές οι δύο ανόσιες πολιτικές εξουσίες αντιπροσωπεύονται από τον Κάιν, και η γραμμή του Άβελ κατέχει επίσης μια δίπτυχη διαίρεση.

Η γραμμή του Άβελ, η οποία, σε σχέση με την εξωτερική γραμμή του Κάιν, είναι η εσωτερική γραμμή, και αντιπροσωπεύεται από δύο τάξεις παρθένων. Η εξέλιξη του προτεσταντικού κέρατος του θηρίου της γης, το οποίο είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, αντιπροσωπεύεται από μια σειρά θρησκευτικών εκκαθαρίσεων που αρχίζουν με την εκκλησία των Σάρδεων το 1798, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες έγιναν το έκτο βασίλειο της προφητείας της Βίβλου. Οι Σάρδεις ήταν εκκλησία που είχε όνομα ότι ζει, αλλά ήταν νεκρή. Μέχρι το 1798 οι προτεσταντικές αιρέσεις που είχαν αποσπασθεί από την παπική εκκλησία ήδη επέστρεφαν στη Ρώμη. Οι Χριστιανοί ονομάστηκαν πρώτα Χριστιανοί στην Αντιόχεια.

«Στην Αντιόχεια ήταν που οι μαθητές ονομάστηκαν πρώτα Χριστιανοί. Το όνομα αυτό τους δόθηκε, επειδή ο Χριστός ήταν το κύριο θέμα του κηρύγματός τους, της διδασκαλίας τους και της συνομιλίας τους. Αδιαλείπτως αναδιηγούνταν τα περιστατικά που είχαν συμβεί κατά τις ημέρες της επίγειας διακονίας Του, όταν οι μαθητές Του ευλογούνταν με την προσωπική παρουσία Του. Ακούραστα αναφέρονταν στις διδασκαλίες Του και στα θαύματα θεραπείας που επιτέλεσε. Με χείλη που έτρεμαν και μάτια δακρυσμένα μιλούσαν για την αγωνία Του στον κήπο, για την προδοσία, τη δίκη και την εκτέλεσή Του, για τη μακροθυμία και την ταπεινότητα με τις οποίες υπέμεινε την ύβρη και τα βασανιστήρια που Του επέβαλαν οι εχθροί Του, και για τη θεϊκή ευσπλαχνία με την οποία προσευχήθηκε για εκείνους που Τον καταδίωκαν. Η ανάστασή Του και η ανάληψή Του, καθώς και το έργο Του στον ουρανό ως Μεσίτη για τον πεσμένο άνθρωπο, ήταν θέματα στα οποία χαίρονταν να εντυφούν. Πολύ εύλογα οι εθνικοί μπορούσαν να τους αποκαλούν Χριστιανούς, αφού κήρυτταν τον Χριστό και απηύθυναν τις προσευχές τους προς τον Θεό μέσω Αυτού.»

«Ήταν ο Θεός που τους έδωσε το όνομα Χριστιανός. Αυτό είναι βασιλικό όνομα, δοσμένο σε όλους όσους προσκολλώνται στον Χριστό. Για το όνομα αυτό έγραψε αργότερα ο Ιάκωβος: “Δεν σας καταδυναστεύουν οι πλούσιοι και δεν σας σέρνουν αυτοί στα δικαστήρια; Δεν βλασφημούν αυτοί το καλό εκείνο όνομα με το οποίο ονομάζεσθε;” Ιακώβου 2:6, 7. Και ο Πέτρος διακήρυξε: “Αν κάποιος πάσχει ως Χριστιανός, ας μη ντρέπεται, αλλά ας δοξάζει τον Θεό γι’ αυτό.” “Αν ονειδίζεσθε για το όνομα του Χριστού, είστε μακάριοι, διότι το Πνεύμα της δόξης και του Θεού αναπαύεται επάνω σας.” 1 Πέτρου 4:16, 14.» Πράξεις των Αποστόλων, 157.

Στην εκκλησία της Εφέσου δόθηκε το όνομα του Χριστιανού, πράγμα που οδήγησε στη διωκόμενη εκκλησία της Σμύρνης, και ακολούθησε η εκκλησία του συμβιβασμού στην ιστορία της Περγάμου. Όταν ο παπισμός κατέλαβε τον θρόνο, ένας διαχωρισμός προσδιόρισε την αληθινή εκκλησία του Θεού ως την εκκλησία στην έρημο. Η Ρωμαϊκή εκκλησία ήταν τα Θυάτειρα. Στο τέλος της ερήμου των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών, αναδύθηκε η εκκλησία του Προτεσταντισμού, και από εκείνο το σημείο και εξής το προτεσταντικό κέρασ παριστάνεται μέσω

μιας θείας σειράς δοκιμασιών και καθάρσεων.

Ο Προτεσταντισμός άρχισε όταν ο Μαρτίνος Λούθηρος κάρφωσε τις 95 θέσεις του επάνω στη θύρα το 1517, και «23» χρόνια αργότερα, το 1540, άρχισε το τάγμα των Ιησουιτών. Το 2013 καρφώθηκε στη θύρα η 95η και τελική παρουσίαση των Πινάκων του Αββακούμ, και στις 13 Μαρτίου 2013 εγκαινιάστηκε ο πρώτος Ιησουίτης πάπας. Ο Μαρτίνος Λούθηρος αφορίστηκε μέσα σε εκείνην ακριβώς την ιστορία από τον πάπα Λέοντα. Βγάλτε άκρη...

Το 1798 η εκκλησία των Σάρδεων ισχυριζόταν ότι διατηρούσε το όνομα του «Προτεστάντη», αλλά, επιστρέφοντας στη Ρώμη, ήδη παρέλειπε να διαφυλάξει το όνομά της. Όταν ο Αντβεντισμός των Μιλλεριτών ανέλαβε τη δάδα του Προτεσταντισμού το 1844, αποτέλεσε έλεγχο κατά του Ιεροβοάμ, του πρώτου βασιλιά του Ισραήλ, ενός έθνους που συνδεόταν εξ αίματος με τη φυλή του Ιούδα, όπου ο Θεός είχε θέσει τον ναό Του. Ο Ιεροβοάμ εγκαθίδρυσε ένα πλαστό υποκατάστατο, βασισμένο στη θρησκεία που αντιπροσώπευε την προηγούμενη δουλεία του έθνους του. Επανέλαβε τη θεμελιώδη αποστασία του Ααρών, υψώνοντας την εικόνα ενός θηρίου με όλη την προφητική σημασία που συνδέεται με την αφήγηση. Πλην όμως, με την αφιερωτική του τελετή, ο Αντβεντισμός των Μιλλεριτών ήλεγξε την απροθυμία του να συνεχίσει να κατευθύνει την αληθινή λατρεία προς το αγιαστήριο όπου κατοικεί ο Θεός. Ο Ιεροβοάμ ήθελε το επίκεντρο της λατρείας να βρίσκεται στη Βαιθήλ και στη Δαν, αντιπροσωπεύοντας εκείνους από τις Σάρδεις το 1844 που αρνήθηκαν να ακολουθήσουν τον Χριστό στα Άγια των Αγίων.

Ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός επέλεξε να επιστρέψει στη θρησκεία της Ρώμης και υιοθέτησε τα ίδια ακριβώς δογματικά επιχειρήματα εκείνων που μόλις είχαν εκτεθεί ως ψευδοπροφήτες μέσω της απορρίψεως του μηνύματος του Μίλλερ· τους προσέλαβε ως θεολογικούς του διδασκάλους, προκειμένου να δικαιολογήσει την απόρριψη του προφητικού μηνύματος των επτά καιρών. Ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός, όπως και ο ανυπάκουος προφήτης, επέλεξε τη δική του οδό, αντί να ακολουθήσει την κατεύθυνση του Θεού. Η οδός που επιλέγουν οι μωροί σε όλες τις δοκιμασίες και εκκαθαρίσεις των φρονίμων και μωρών παρθένων, από τη Διαμαρτυρόμενη Μεταρρύθμιση και εξής μέσα στην προφητική ιστορία, είναι η οδός που επιστρέφει στη λατρεία της γης από την οποία ελευθερωθήκατε, και όπως λένε, «όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Ρώμη». Όλοι οι δρόμοι, εκτός από τις αρχαίες οδούς του Ιερεμία.

Η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση είχε προτυπωθεί από την επιστροφή του Μωυσή στην Αίγυπτο, προκειμένου να οδηγήσει τον λαό του Θεού στη Γη της Επαγγελίας. Αφού εξήλθαν από τη γη της αιχμαλωσίας, ο Θεός είχε σκοπό να δώσει στον εκλεκτό λαό Του τον νόμο Του. Στη γραμμή του Μωυσή και της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης, η ανταρσία εκδηλώθηκε αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ο Θεός δοκίμασε τις Σάρδεις, έναν λαό που ισχυριζόταν ότι είχε ζωντανό όνομα, αλλά ήταν νεκρός κατά τον καιρό του μηνύματος του William Miller. Δύο εκκαθαρίσεις έλαβαν χώρα το 1844· η πρώτη ήταν η εκκαθάριση της εκκλησίας των Σάρδεων, που είχαν ισχυριστεί ότι ήταν Προτεστάντες, αλλά αποδείχθηκαν νεκροί· και έπειτα οι Μιλλεριτίες εκκαθαρίστηκαν κατά το ίδιο έτος, σε εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων.

Οι Δημοκρατικοί και οι Ρεπουμπλικανοί αντιπροσωπεύουν δύο πολιτικές τάξεις, οι οποίες μαζί συγκροτούν το Ρεπουμπλικανικό κέρασ επάνω στο θηρίο της γης της Αποκάλυψης δεκατρία. Οι

φρόνιμες και οι μωρές παρθένοι είναι δύο θρησκευτικές τάξεις, οι οποίες μαζί συγκροτούν το Προτεσταντικό κέρασ επάνω στο θηρίο της γης. Οι φρόνιμες παρθένοι κατέχουν το πρώτο όνομα που δόθηκε στην Αντιόχεια. Οι φρόνιμες παρθένοι είναι Χριστιανοί, αλλά είναι επίσης Φιλαδελφείς, οι οποίοι έχουν την υπόσχεση ότι θα λάβουν ένα όνομα.

Τον νικώντα θα κάμω στύλο στον ναό του Θεού μου, και δεν θα εξέλθει πλέον έξω· και θα γράψω επάνω του το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, η οποία καταβαίνει από τον ουρανό, από τον Θεό μου· και θα γράψω επάνω του το νέο μου όνομα. Αποκάλυψη 3:12.

Η πρώτη φορά που ο Θεός ονόμασε τον λαό Του Χριστιανό ήταν στην Αντιόχεια, και η ιστορία κατά την οποία το Λαοδικειακό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μεταβάλλεται στο Φιλαδελφιακό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι επίσης η ιστορία του Αντιόχου του Μεγάλου, από τον οποίο η πόλη της Αντιόχειας έλαβε το όνομά της, και ο οποίος αντιπροσωπεύεται στο τέλος μιας περιόδου διακοσίων πενήντα ετών μεταξύ των μαχών της Ραφίας και του Πανίου.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.